

Izhaja po
dvakrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere
in ne kontiscira policija.

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Alěšovec.

Velja celo leto 3 gld.,
pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt
leta 80 kr.
za vsacega brez ozira.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji „Za vodo“ hiš.-št. 250 v drugem nadstropji na ulice.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Uradni del „Brenceljna“.

Imenovanja.

— Tržaški poslanec dr. Luzzatto, kateri Slovencem toliko privošči, kolikor ena bolha enkrat pelje, prejel je k novemu letu od kralja laškega pismo, katero ga vabi, da vstopi v kraljevo laško ministerstvo kot — kurjač, ker se je zvedelo, da zna tako lepo podkuriti in pihati ogenj sovraštva do Slovencev. Dr. Luzzatto je menda brž prevzel ta posel, ker mu bo tako lahko mogoče kralju laškemu pete lizati.

— Dr. Razlag, čegar domoljubje jelo je sloveti že unkraj morja, kjer bivajo ljudje, ki ne vidijo in ne slišijo, timveč vse tako verjamejo, je poklican v njihovo deželo, ktera dozdej še nima tako blagih zastopnikov, da bo zastopal in zagovarjal njihove-peteline in pišeta. Ker pa dr. Razlaga njegovi gorenjski volilci nikakor iz dezele ne puste, se še ne ve, bo li prevzel ponudeno mu častno mesto, ali ne.

— Dr. Zarnik, čegar zasluge za vse skup se tukaj trdovratno in hudovoljno prezirajo, je našel pripoznanje svoje zmognosti v očeh siameškega kralja, kateri mu je te dni poslal dekret, v kerem je imenovan za nadzornika vseh kraljevih pujskov.

— Vredništvo „Slov. Naroda“ in ljubljanskega „Tagblatta“ sta dobila public od turškega sultana, da vstanovita časopis za verne Turke. Turki so namreč tako verni, da vse verjamejo, kar se tiska; da bi pa sultan prepričal jih, da vendar-le vse ni res in da nekteri listi bralce večidel z izmišljenimi stvarmi pitajo, je poklical omenjena vred-

ništva na pomoč. Kakor se sliši, sta tudi hvaležno sprejela ponudbo, ker sta že več gospodom služila in jima ni toliko za poštenje, kolikor za dober kruh.

Odlikovanja.

— Domo- in rodoljub Dežman, kateri je že davno prosil za kak zvezdni ali križčevi dež in pri zadnjem res vjel nekaj na frak, je imenovan zdaj za častnega uda tistega poljedeljskega društva, ki tudi v Avstriji le obdelovanje nemškega polja pospešuje.

— Šafarjev Dolfi, kateri je že mislil, da za novo leto ne bo nič dobil, je prejel pretekle dni lepo škatljico polno majhnih vojakov v pruski obleki. Pridjan je bil tudi konjiček, ki zadej piska „Wacht am Rhein.“

— Baron Apfaltrern je dobil za svoje vedenje in govorjenje v kranjskem deželnem zboru od vladike Hotentotov v Afriki telegrafično pripoznanje in obžalovanje izrečeno, da gospod baron niso prej že na svet prišli, ker bi se bili gotovo za jezik Hotentotov na Kranjskem, ravno tako potezali, kakor se potezajo za slovenskega.

— Dr. Suppppan, spoznavajoč revščino Slovencev gledé šolskih knjig, je ravnokar spisal jako izvrstno slovensko gramatiko in slovar latovskega jezika. Po prvi je mogoče vsakemu, še celo Turku, naučiti se v 6 urah toliko slovenskega, kolikor zna dr. Suppppan sam po 20letnem bivanji na Kranjskem, slovar pa je tako umetno sestavljen da je primeren vsakemu jeziku. Da bi ne bil kranjski deželni zbor že končan, bi bil dr. Suppppan v zboru spustil govor v tem jeziku iz svojih ust. Za ta dela mu je prišlo že tudi pripoznanje in dovoljenje, da sme imeti naslov:

dr. Suppppan, profesor latovskega jezika, in podpisovati se: Luppppan-Sute.

— „Brenceljnov“ prijatelj in konfiskovalec g. Ahčin je prejel za priznanje svoje pridnosti od ministerstva pohvalno pismo, na katerem pa ni bilo pisanega nič, in škatljico, v kateri bi moral biti zlat križec ali drug red za zasluge, pa ni bilo nič.

— Ljubljanskih mestnih očetov je dobil za novo leto vsak prav lepe očali, da bodo po mestu bolje videli. Dozdaj so nosili vsi take, ki v daljo kažejo, tako da pred svojim pragom nihče ni videl; te pa bodo gotovo prav primerne za vsakega. Dežman je dobil posebno ostre.

Tone Kruhovič,

kako je službe iskal in kaj je pri tem vse skusil.

(Konec).

Minka pride in jame brisati po mizi; vidi se ji, da se ji ne mudi posebno, ker se ozira po našem Tonetu od strani. Tone Kruhovič ni v majhni zadregi; z dekleti, če tudi kmečkimi, ni še občeval, toraj ne vé, kako bi se zasukal, da bi Minki pokazal svojo najboljšo stran. Sitno je, če sta dva mlada človeka različnega spola sama in bi rada kaj spregovorila, pa nobemu noče priti prava beseda na jezik.

Kruhovič brska po svojem besednjaku, a ne najde besede, Minka pa prav nerodno briše in pospravlja po mizi, tako, da ji nož na tla pade. Pripogne se, da bi ga pobrala, a Kruhovič urno priskoči in se pripogne iz istega namena in v tem hipu trešči s čelom svoje glave ob čelo Minke in sicer tako močno, da oba odletita in nobeden ne pobere noža, marveč oba hitro primeta se za čelo.

„O, o!“ vsklikne Minka in si mane zadeto čelo.

„Vraga, da sem tako neroden!“ pa pravi Kruhovič, „ali ste se zelo vdarili, gospodična?“

„Precéj zeló,“ zdihuje Minka; „kdo bi bil pa tudi mislil, da boste vi hoteli pobrati nož, ktereга sem jaz po svoji nerodnosti doli vrgla!“

„No, no, nič ne dé,“ tolaži Tone, „pri meni bo kmalu dobro. Meni je žal za vašo, ne za mojo bunko.“

„Da le hujega ni,“ pravi Minka dalje, „saj ni prvi-krat, da sem se vdarila. Jutri bo že vse dobro.“

V tem hipu pride oče župan nazaj, Minka pobere nož in postavi izpraznjene kupice na stransko mizo.

„No, sta se že seznanila?“ prasha župan.

„Malo že,“ odgovori Minka.

„Da, da, nekoliko sva se,“ odgovori tudi Kruhovič.

„Me veseli,“ nadaljuje župan, „mislim, da se bosta že drug drugega trpela, saj novi pisar menda nima pretrde glave.“

Minka bi rada na to nekaj odgovorila, pa se premisli in gre hitro iz sobe.

„Zdaj pa,“ začne zopet župan, „idiva in sediva na voz. Plesnjivec je naprežen.“

Gresta toraj pred hišo, kjer čaka konjič na videz potrpežljivega značaja, ki je najbrže v svojih boljših letih nosil kakega generala na hrbtu, potem pa po mnogih degradacijah in javnih dražbah prišel do sedajne mirne službe pri županu. Svest si tega, vprežen pred navadni kmečki voz z lestvami prav mirno čaka, da se župan in njegov tovariš vsedeta in potem po biču iz svoje zamišljenosti zbujen, hitro potegne, pa spominjaje se svojih let in starih kosti zopet mirno in počasno leze svojo pot, ki se kmalu zavije od glavne ceste na polje.

Med tem si je Kruhovič, ne navajen na kmečkih vozovih brez širokega in trdnega sedeža iskati ravnotežja

za svoj život, pomagal s tem, da se je vsedel na soro in z obema rokama prijel za lestvi tako, da ste se mu nogi skoro po tleh vlekli. Župan, ki je bil prvi hip na drogu lestve, držaje vajeti, našel trden sedež, na katerem se vsled navade ni omahoval, zapazi to in mu reče:

„Sedite na lestvo, kakor jaz. Se bolje sedi in človek se na mokri poti ne oškropi. Saj se vaših hlač skoro kolesa dotikajo.“

„O, bo že dobro, že,“ pravi Kruhovič in potegne nogi malo bližje k sebi; „bom že potrpel, saj se menda ne peljeva daleč.“

Župan flikne zopet po konjiču, kateri pa se ne zmeni dosti za take opombe. Čez nekaj časa jame zopet župan:

„Kaj je pa kaj v Ljubljani novega?“

„Hm, nič posebnega, vse pri starem.“

„Pa se vendar toliko piše o Ljubljani. Zadnji „Slovenski Gospodar“ — saj, vem da vam je znan?“

„O se vé da, meni je znanih več takih gospodarjev, ki so Slovenci.“

„Jaz govorim o tistem, ki v Mariboru — —“

„V Mariboru? A, že vem, ga tudi poznam, je prav vrl možak; premožen menda ne bo ravno, pa vrl je vendar.“ Tako, kakor se reče, trden bo.“

„Trden bo, da, ima boje še čez 1000 naročnikov.“

„Potem je že trden, če toliko ljudi pri njem naročuje. Saj sem slišal, da ima najboljše krave in najboljše mleko.“

Župan gleda debelo, kakor zaboden vol, potem pa pravi:

„Kaj še, haha! Jaz govorim o listu, časniku, kateri se imenuje „Slov. Gospodar,“ ne pa o kakem drugem gospodarju.“

Kruhoviču šine rudečica v lica, tako, da nevedoma spusti nogo, ktera pride med kolesa.

„Joj, joj, vstavite!“ kriči in se napenja, da bi nogo izlekel iz kolesa.

Župan hitro vstavi, kar je tim lože, ker je konj le počasi stopal. Kruhovič oprostí svojo nogo in jo šlata na vse srtani.

„Se vam je kaj naredilo?“ prasha župan in skoči iz voza.

„Malo me je prijelo, pa mislim, da ne bo hudega,“ odgovori Kruhovič. „Le naprej se peljiva!“

„No, hvala Bogu!“ reče župan. „Pa saj sem vam pravil, da tako, kakor vi sedite, ni varno. Sedite vrh lestve!“

Kruhovič se spravi vrh lestve, se vpre na noge in roke in tako se drži voza; trese se pa tako, kakor da bi ga mrzlica tresla. Čez nekaj časa župan zopet poprime besedo:

„Toraj v Ljubljani niste brali nikdar „Slov. Gospodarja“? Mi Štajarci ga kaj radi beremo.“

„Sem ter tje sem ga bral, toda pri svojih obilnih opravkih mi ni dosti časa ostajalo za branje časopisev.“

„Ali vam je „Slov. Narod“ znan? Kak se vam zdi? Ali vam je všeč njegova pisarija?“

„O da, znan mi je. Saj sem še jaz včasih kaj bolj važnega vanj pisal, če sem imel kaj časa.“

„Tako? V „Slov. Narod“ ste pisali? Kaj pa in kaj?“

Kruhovič premišljuje. Kaj mu je že pravil dijak? „Kdor je narodnjak in domoljub — mu je pravil zadnji — čisla Zarnika in Vošnjaka.“ Tako je, ta župan je gotovo narodnjak, toraj — —

„Hm,“ odgovori potem, predno sem šel iz Ljubljane, sem pisal marsikaj, posebno pa tiste članke, ki so pripočali dr. Zarnika in dr. Vošnjaka.“

„Tiste članke ste pisali vi? Toraj ste tudi čez „farje“ zabavljali?“

„No, se ve da, vsak omikani človek — —“

Dalje Kruhovič ne more z besedo, kajti župan vstavi konja in veli strmečemu Kruhoviču:

„Urno iz voza, če ne, bi vam moral z bičem pomagati. Oglasite se pri dr. Zarniku ali dr. Vošnjaku za službo in pozdravite ju!“

Kruhovič, kakor po streli zadet, strmi in gleda župana. Ko pa ta res nameri z bičnikom, skoči urno iz voza. Vse to je tako naglo prišlo, da ne more vsega razumeti. Ves obupan toraj na tleh stoji skuša izvedeti pravi vzrok.

„Prosim, gospod župan,“ pravi obupljivo, „saj nisem tako mislil, — sem se le zagovoril, saj ni res, jaz za „Narod“ nisem nikdar pisal, ga še bral nisem —“

„Molčite!“ zagromi župan, „poznam take tiče. Vsak taji, če se ga praša. Le hitro odlazite, pri nas Vošnjakovcev in Zarnikovcev ne maramo, mi smo mirni ljudje in pokažemo takim prekucuhom pot iz vasi. Dobro, da ste se tako naglo izdali. Le idite z Bogom! Če srečate Vošnjaka, mi ga pozdravite! Hi, plesnjivec!“

S tem župan požeze konja in se odpelje, Kruhovič pa ostane na kraju stranske poti. To je pa že nesreča! Tukaj na tujem, brez znanca, s praznim žepom in praznim želodcem, kaj mu je početi? Prebita nevednost politična! Vrag vzemi politično zrelost kmetov!

Toda premišljevanje in žalovanje ne pomaga nič, to spozna tudi vbogi Kruhovič. Obrne se toraj nazaj po poti, po kateri se je pripeljal, in kmalu dospé zopet na veliko cesto.

„Oho, pijatelj,“ zadoni vesel glas za njim, „se zopet najdeva? Zakaj ste mi tako naprej všli?“

Kruhovič se obrno in zagleda za sabo tistega dijaka, kterega je prej pod cesto pustil.

„Sem vas dolgo čakal,“ pravi, „pa vas le ni bilo na cesto nazaj. Potem sem šel svojo pot, mislé, da ste že naprej, ali šli po kaki drugi poti.“

„Zlodja sem šel! Klobuk se mi je valil in valil, da ga nisem mogel vjeti. Slednjič mi je zletel v prepad in jaz sem moral iskati poti doli, ker odkrit. kakor far pri procesiji, vendar nisem mogel pokazati se na javni cesti, Potlej sem moral pa zopet prav visoko nazaj plezati, tako, da sem lačen kakor pes. Kje bo tukaj kaka gostilnica?“

„Jaz — jaz ne vem,“ pravi Kruhovič, kterega spreha prijetna misel, da bi ga vtegnil tovariš seboj v gostilnico vzeti, „pa se bo že dobila.“

Kmalu prideta memo županove hiše, kjer „Bog roko ven moli,“ kakor pravijo.

„A, tukaj bo,“ pravi dijak, „stopiva notri, ne?“

„Hm, hm,“ pa mrmra Kruhovič, svoj obraz obračajoč od znane mu hiše, v meni — meni še pijača prav za prav nič kaj ne diši, in tu je vino jako slabo.“

„Slabo je? Kako veste to?“

„No,“ se popravi Kruhovič urno, „jaz mislim, da bo slabo, ker — no, ker je gostilnica županova.“

„Županova? Toraj vam je znana?“

„Se reče, jaz mislim, da bo županova, ker se mi vidi najlepša. Pa saj lahko poskusite, jaz vas bom počakal konec vasi.“

„A, to ne gre, oba ali nobeden. Če vi ne greste, tudi jaz ne grem. Idiva dalje.“

Toraj koračita dalje po vasi. Toda, kakor vsaka boljša vas, ima tudi ta več gostilnic, in ravno pri koncu je zopet lična hišica, v katero ne vabi samo smrečica, ampak tudi lična deklica, na pragu stoječa.

„Tu notri greva,“ pravi dijak, „saj proti ženski lepoti niste neobčutljivi?“

„No gospoda,“ se oglasi lična deklica na pragu, „vama morda ni drago, stopiti malo noter? Imamo prav do-
brega.“

„Idiva,“ sili in drega dijak, Kruhovič pa se, mislé na svoj prazni žep, le nazaj drži; toda dijak ga prime za roko in z besedo: „Ej, ne bodite tak filister,“ ga potegne za sobo in predno se prav zavé, sedita oba za mizo, a pred njima mlada kletarica, natakajoča jima v kozarca svetlo-rumenega vina. Potem sede tik nju k mizi in dijak jame govoriti, da se vse tare. Kruhovič le poslušá in se čudi taki jezičnosti.

Ko je prvi poliček izpraznjen, ga vzame deklica in gre po družega. Kruhovič sicer ugovarja, toda dijak pravi: „Ne bodite tak filister in stiskač,“ in na to Kruhovič omolkne, mislé si: kdor kaj ukaže, tudi plača, in jaz nisem šel prostovoljno v gostilnico.“

Toraj pije in pije, dasiravno se mu na prazen želodec nič kaj ne prilega.

„Morda bi gospoda rada kaj prigriznila?“ prične deklica, ko vidi, da se Kruhoviču vino jame vstavljati. „Gorkega sicer ni pripravljenega, pa imamo dobrega prešuta in svinjskega plečeta. Smem li prinesiti?“

In predno mora Kruhovič kaj črhnuti, zgine hitro-nožna deklica iz sobe. Komaj so se vrata za njo zaprla, se obrne dijak h Kruhoviču in pravi:

„Veste kaj, pajdaš, da bi plačeval vsak za-se, bi bilo nespodobno in filistersko. Deklici nasproti se morava pokazati kavalirja. Toraj narediva tako-le: Vi plačate ta zajuterk, jaz pa bom na prihodnji postaji plačal kosilo. Menim, da Vam je ta predlog vgoden in da ga sprejmete brez ugovora. Tedaj velja, zajuterk vi, a jaz kosilo.“

„O — o —,“ jame Kruhovič, kterega pri tem predlogu spreha mraz, „kosilo bo stalo mnogo več od zajuterk. Zato bi jaz mislil, da tukaj vi, a drugod jaz.“

„Meni bi bilo to eno in isto,“ pa pravi dijak, „toda, — da vam naravnost povem — nimam ne groša drobiža. Stotak pa težko da bi mi moglo to dekle menjati, ker je — kakor pravi — samo doma.“

„Tudi jaz nimam ne solda drobnega. Že v zadnji vasi bi bil rad petdesetak menjal, pa mi ni bilo mogoče.“

V tem trenutku se odpró zopet vrata in deklica vstopi, neseča prav lepega prešuta in še bolj dišeče svinjine; vse to postavi na mizo in vabi gosta, da bi se lotila. Toda Kruhoviča je naenkrat minula lakota, tudi dijak se spomni, da prešičevine on prav za prav ne sme jesti, da mu je že slabo, ko jo vidi. Res vzame robec iz žepa in si jame hlad pihati v obraz, potem vstane, gre po sobi parkrat gori in doli, in ko ga deklica vstane, mu je li slabo, odgovori: „Malo vroče mi je, pa bo precej dobro, da grem le malo ven. Potlej pa, mi boste mogli menjati stotak?“

„O, se bo že dobilo,“ pravi deklica, „dasiravno ni očeta doma.“

„Dobro! Pripravite, pridem precej nazaj!“

Pri teh besedah hiti iz sobe in se zavije na dvorišče, kjer, kakor vidi Kruhovič skoz okno, išče kacega skrivnega kota. Deklica gre za njim iz sobe in pride kmalu s precej debelimi denarnimi bukvicami nazaj; potem naredi račun in odloči toliko denarja, kolikor bi ga šlo iz stotaka nazaj. Kako poželjivo gleda že malo vinjeni Kruhovič one bankovce, kako zavida svojega tovariša, kateri jih bo kmalu vteknil v svoj žep!

Pa kaj je to? Dijaka le ni nazaj, dasiravno je bil pretekel že dober četrť ure. Tudi deklici, ktera se je bila vsedla zopet k mizi in skušala meniti se z molčečim Kruhovičem, se jame to čudno zdeti, tako, da slednjič vstane in pravi:

„Kaj, da gospoda ni nazaj? Morda mu je res še slabše! Bo treba pogledati za njim.“

S temi besedami gre iz sobe, pustivši ves denar pred Kruhovičem na mizi. Revežu hočejo oči iz glave stopiti, tako gleda in gleda kup bankovcev. Kaj, ko bi jih pograbil in všel ž njimi med tem, ko se dekle zunaj z dijakom peča. Alo! Kruhovič, sezi, stegni roko, zgrabi, vrata so odprta, noge imaš hitre, nihče ne vé tvojega imena, priče ni nobene — in tvoje zadrege je vsaj za nekaj časa konec. Zakaj ne sežeš in stojiš nepremakljiv kakor štor? Ali te morda zadržuje pogled na dvorišče, kjer deklica nemirno sem ter tje leta in išče in išče, a ne najde tistega, kterega išče? In zdaj prihiti v hišo nazaj, kakor da bi se spomnila, da bi jej utegnil tudi ta niti, pa ko ga zagleda, se oddahne in pravi:

„Vaš pajdaš se je menda naprej podal, ker ga ni nikjer videti.“

„Ni vraga,“ zarenči Kruhovič, „to bi bilo sitno, če je res. On ima moj denar seboj, ker sva se zmenila, da bo po poti on plačeval.“

„A, ga boste že došli, saj vas bo čakal, ker daleč še tako ne more biti. Ali naj vam povem račun?“

„Račun? Koliko znese?“

„Ne veliko! 86 kr.“

„To res ni veliko! V mestu bi vse to veljalo najmanj en goldinar več.“

„Me veselí, da to pripoznate! Tedaj mislim, da sva kmalu bot.“

Kruhovič se jame za ušesi praskati, potem segati po žepih in reče slednjič:

„Veste kaj, jaz bom hitro skočil za svojim tovarišem, in ko mi dá stotak, vam ga hitro prinesem, da se pobotava.“

„Čemu boste hodili nazaj? Teh par krajcarjev plačajte, potlej pa greste, kamorkoli.“

Kruhovič je v strašni zadregi. „Saj sem vam ravnokar rekel, da ima moj tovariš moj denar, v es moj denar, da jaz nimam nobenega krajcarja.“

„A tako?“ pravi deklica in vpre roki ob život, „taki ste mestni škrici? Mislíte res, da boste zastonj jedli in in pili? Ne greste mi iz hiše, dokler ne plačate zadnjega krajcarja, vi slepar vi!“

„Saj jaz nisem prišel sem v gostilnico in nisem naročil ničesar,“ ugovarja Kruhovič ponižno brez vsega poguma.

„Se ve, vlekli smo vas notri, kakor da bi vi ne vedeli, da se v gostilnici nič brez plače ne dobi.“

„I, kaj boste pa naredili z mano, če vam ne morem plačati?“

„Kaj storimo pri nas s sleparji? K županu jih peljemo.“

K županu! Ta beseda zbode Kruhoviča kakor igla, skoči kviško, se zaleti proti vratam, ktera mu skuša dekletičati, pa obupnost da Kruhoviču moč, da jo odrine in smukne iz sobe, dere skoz vežo, skoči čez prag in se na cesti spusti v tek, kakor da bi bil kaj zažgal, ne zmenijoč se za krik, kterega pošilja dekletica za njim. Česta je prazna, le četa govedí zavije iz stranske poti na njo, pa hitro vsaksebi skoči, ko se Kruhovič vos besen zakadi v njo. Pastir ga debelo gleda in ne vé, kaj pomeni ta naglost. Pa kaj se zmeni Kruhovič za vse to, dokler je slišati glas krčmarjeve hčere! Če bi se mu bila postavila hiša na pot, on bi jo bil podrl, s tako silo je puhtil naprej tako dolgo, dokler je bilo kaj sape. Ko mu pa ta poiđe, se zavalí za mejo in obleži kakor brez duha, ali marveč pihal je, kakor vstavljen hlapon. Toda zanj ni mirovanja; komaj se malo odsopé, zopet namaže pete in teče tako dolgo, da se vas nič več ne vidi in je potú ves moker. Zdaj še le ob robu gozdiča se vsede v grmovja senco in si privoščí malo počitka. A kmalu ga spoka nemirna vest vnovič kviško, odlomi si precej veliko gorjačo in ž njo stopa po cesti dalje.

Kaj je tam, ki se vije pred njim po zaviti cesti? Ali ni di,ak, kteri je tako nesramno ž njim ravnal? Res, nihče drugi ni, poznati je po torbici in klobuku. Ko ga Kruhovič zagleda, se oglási jeza, ktera se dozdam zavoljo naglosti teka ni mogla zbuditi v njem, s tako silo, da mu hoče kar izkipeti. Gorje tebi, dijaček, če te doide! Pa saj ti ga ne vidiš, se ne ozreš nazaj, in še le, ko skoči z vzdignjeno gorjačo pred tebe, se vstrašiš, pa le za trenutek, potem skrečiš svoje ustne do lahkega smehljaja, pomoliš Kruhoviču roko in mu rečeš:

„Haha, pajdaš, kako ste ušli iz krčme? Ste morali menjati petdesetak?“

Tako posmehovanje podkuri še močneje Kruhovičovi togoti; prime toraj bolj šibkega dijaka za roko, ga zasučé parkrat krog sebe in pravi:

„Le stoj, slepar, mojemu računu se ne boš odtelnil. Plesal mi boš, dokler ne pade stotak od tebe.“

„Haha,“ se smehlja dijak malo prisiljeno, „menda vendar ne boste mislili, da imam jaz kak stotak v premoženji? Dva solda je vse, kar imam, jaz sem mislil, da boste vi, odvetniški koncipijent, za-me plačali, drugače bi ne bil šel v krčmo. Navada je, da vsi za dijaka plačujejo, dijak pa še za-se ne. Vi imate strašno filisterske principe —“

„Kterih bom tudi tebi vsaj za par dni vcepil,“ se grozi Kruhovič, jeze ves bled, in jame otepati dijaka, kakor mlatič snop. Dijak vpíje, cvíli, zmírja Kruhoviča s surovežem, neomikanem tepcem itd., kar pa Kruhoviča nikakor ne moti v otepanji svojega živega snopa.

Ko se mu roka vtrudi, spusti predmet svoje jeze na tla in reče:

„Tako! Tu imate nekaj mojih principov; mene ne boste več sleparili. Z Bogom, dobro se zabavajte!“

Pusti ga, kjer je bil, in se ne zmeni za njegovo preklinjanje in rotnje, marveč se pomika bolj mirnih korakov dalje in sčasoma se mu izkadi tudi jeza, ker nastopijo druge misli. Spomni se kruha in klobas, darila krčmarjevega, in ker mu želodec pravi, da je poldne najbrž že proč, izleče jih iz žepa in jih gredé spravi tje, kamor so bile namenjene.

Čez kako dobro uro zagleda drugo vas; nova nada ga napolni, morda bo tukaj kaka služba za-nj. Pogleda svojo obleko in popravi, kar se mu je pri ravsanju z dijakom odpelo in odvezalo, in sam sabo zadovoljen stopi v vas in praša prvega, ki ga sreča, po županu.

„Ravno tam-le gre po vasi doli,“ je odgovor. Kruhovič se ozre in vidi precej ponosno stopajočega človeka proti sebi iti. Ko je dosti blizo, da ga more videti, se Kruhovič odkrije in čaka ponižno njegovega prihoda.

„Kaj želite?“ vpraša župan, vstopivši se široko pred Kruhoviča.

„Jaz sem doktorski pisač, pa želim premeniti službo.“

„Tako? Kaj pa mene to briga?“

„Vi ste župan te vasi —“

„In okolice,“ popravi župan, „pa kaj potem?“

„Ali imate kacega občinskega tajnika?“

„Imam ga. Čemu to vprašanje?“

„Če bi ga ne imeli ali bi vam ne bil všeč, bi se bil drznil jaz ponuditi se vam.“

„Vi? Ali ste že kje bili v enaki službi? Veste, tista doktorska učenost pri meni nič ne velja.“

„Tajnik še sicer nisem bil, vendar si upam popolnoma zadostiti temu poslu.“

„Od kod ste?“

„Zdaj prihajam iz Ljubljane.“

„Iz Ljubljane? Ste li Slovenec ali nemškutar?“

„O, Slovenec sem,“ odgovori Kruhovič, ker toliko je že skusil, da na kmetih nemškutar ne velja.

„Dobro za vas. Ali ste „mlad“ ali „star“ Slovenec?“

To vprašanje je jako sitno. Da bi le vedel, kaj je župan, potem bi že odgovoril. Najbolje je — si misli —, ako se tega vprašanja ogne z nedoločnim odgovorom. Toraj pravi:

„Jaz — jaz dozdam nisem imel še prilike, se skazati, tudi moja politična vera še ni nikdar ne hasnila, ne škodovala, jaz tako rekoč nisem odločno ne ta, ne oni.“

„Tedaj ne krop ne voda! Srečno pot, pri nas smo odločni prijatelji „starih,“ čisjamo „Slov. Gospodarja“ in „Novice,“ Bleiweis, Herman, Kosar so naši možje. Mlačnih ali omahljivcev ne maramo. Tako je pri nas. Z Bogom!“

Župan se obrne in gre svojo pot in tudi Kruhoviču ne ostane družega. Gre po vasi doli, zamišljen in nevoljen zaradi svoje politične nevednosti in ne zapazi, da otroci iz vsih kotov prihajajo in za njim gredó kakor za procesijo, se smejejo, kažejo za njim in žvrgolé, kakor v meji vrabci. Ko Kruhovič to zapazi, se obrne nazaj in zarohni:

„Zijala, še niste nikdar videli človeka v gosposki obleki?“

Otroci odskočijo in omolknejo, a zadnjih eden, bolj pogumen od drugih, pravi:

„O, videli smo jih že dosti, pa niso imeli tako preklanih hlač, kakor vi.“

Splošen smeh iz otroških ust. Kruhovič se ogleduje in tiplje po hlačah, in res, zadej so mu skoro do kolena preklane. Najbrže se mu je ta nesreča zgodila, ko se je z dijakom ruval. Vražji dijak, ti si vse Kruhovičeve nesreče kriv!

Zapazivši razkoljino svojih hlač je Kruhovič popolnoma pobit. Kaj mu je početi? Kdo mu bo pomagal iz zadrege? Ne šivanjke ne niti nima, da bi sam zacelil počeno obleko, še manj pa si upa pri kaki ženski pomoči prositi, ker ga je sram in se mu zdi, da bi bilo kake ženske še bolj sram. Za krojača pa bi moral imeti kaj denarja in zvedeti, kje bi ga dobil. Ob cesti ga ni, v vas pa v takem stanu nazaj bi ne šel po nobeni ceni. Še manj se pa sme pokazati v drugo vas po dnevi, in če po noči pride, bi ga gotovo vsi pisano gledali.

V svojo srečo vidi precej za vasjo gozd, proti njemu se toraj napoti in tam se vleže v senco, da bi počakal noči, ker po dnevi si ne upa ne za korak naprej. Ker je dokaj truden, ga kmalu premaga zaspanec.

Ko se zbudi, je že skoro noč. Vstane, pogleda na cesto, mrak je že velik, in ker ne vidi nikogar, se poda iz gozda na cesto, ter korači dalje v temi. Kmalu sliši za sabo drdranje voza, kateri se hitro bliža. Ko ga doide, se postavi ob kraju ceste, da bi voznik njegovih raztrganih hlač ne videl. Voz pridrdra, se vstavi in krepek glas veli:

„Kdo je?“

„Ej, nič se ne bojte, čisto nenavaren popotnik,“ odgovori Kruhovič.

„Če ste popotnik in pošten človek, sedite na voz,“ veli vnovič poprejšnji glas.

„O, prav rad, če smem,“ pravi Kruhovič in zleze na voz, kjer se na slamo vsede.

„Kam ste se namenili?“ prasha voznik dalje.

„Nocoj do bližnje vasi.“

„Ali kupčujete s kako stvarjo, ste popotnik kake varovalnice?“

„Nisem,“ odgovori Kruhovič, „marveč tu hodim, če bi se mi kje kaka služba vrajmala, n. pr. kako občinsko tajništvo ali kaj takega.“

„To se reče, vi bi radi pri kakem županu v službo stopili. No, če ste pošten in dosti učen, morda bi se v naši soseski kaj našlo. Naš župan je že bolj star mož in nove postave mu nočejo nič kaj v glavo. Prav potreboval bi koga, ki bi mu pri pisanji pomagal. Če vam je prav, vas peljem še nocoj k njemu, in ako se pogodita, znate kar pri njem prenočiti.“

„Za to prijaznost bi vam bil na vso moč hvaležen. Saj tako ne vem, kam bi se obrnil, ker tukaj nisem prav nič znan. Ali je še daleč do vasi?“

„Do trga, recite! Še kake pol ure, pa sva tam.“

Na to nastane navaden pogovor o vremenu, letini in najnovejših dogodbah. Kmetič je bil posebno radoveden, kaj slišati o vojski in Kruhovič mu je pravil o tem, kakoli je kedaj o kaki vojski bral ali slišal.

Tako se pripeljeta do trga. Noč je že, ko se vstavita pred neko hišo. Kmetič reče svojemu tovaršu, da naj ga malo počaka, da izpreže. Kruhovič, vedno pazeč, da bi mu ne pokazal svoje zadnje strani, se nakloni ob hišo in čaka kmeta, kateri kmalu pride in ga pelje k županu. Ta je že bolj postaran mož, pa še trdne postave in precej gosposke noše.

„Oče Zadušek, tu vam pripeljem nekoga, kateri bi vam pri županijskih pisarijah lahko kaj pomagal,“ pravi kmetič in porine Kruhoviča pred se, kateri pa se tako obrača, da bi ne pokazal nobenemu zadnje strani.

„Tako? Od kod?“ prasha župan strogo.

„Iz Ljubljane, prosim,“ odgovori Kruhovič.

„Iz Ljubljane? Kaj ste bili tam?“

„Pri nekem doktorju sem pisal.“

„Hm! Pri Slovencu?“

„Da, da, pri prav iskrenem Slovencu.“

„Vas je zapodil, ne?“

„Ne! Šel sem prostovoljno, ker sem želel premeniti službo.“

„Zakaj? Zavoljo njegove politične vere?“

„Kaj še! Jaz sem Slovenec in črtim nemškutarje.“

„Kdo se vam zdi nemškutar?“

„Kdor je rojen Slovenec, pa se izneveri in sovraži slovenski svoj jezik, ter drži se tujih in hoče biti Nemec.“

„Tako! Vi ste toraj tudi tak slovensk rogovilež? Imate izkaze, spričala, potni list?“

„Tega nimam,“ odgovori Kruhovič ves poparjen, „nisem mislil, da bi potreboval.“

„Tedad se ne ve, kdo ste? Vi ste vlačuga; od česa živite? Imate dosti denarja za potovanje?“

Kruhovič obledi. Zdaj jame razumeti, da je tukaj nalletel na župana, kateri za Slovence ne mara. Ko nič ne odgovori, nadaljuje župan:

„Aha, se mi je zdelo. Ti slovenski rogovileži so vsi taki. Nič v žepu, strgane hlače —“

Kruhovič se strahu strese. „Da, gospod župan, po nesreči so se mi strgale hlače —“

„Dobro, dobro,“ se grozi župan, „vsak cigan hoče biti Slovenec. Potepuh ste, brez denarja, strgane hlače — o, take tiče poznamo tukaj, smo jih že videli. Pri volitvah rogoviliho s tisto neumno slovenščino, pa ni spred ne zad nič. Marš v arest, jutri vas bo brič spremil do železnice, da greste v Ljubljano nazaj. Tam bodite Slovenec s strganimi hlačami in praznim žepom, meni nič mar; tukaj pa ne boste, dokler sem jaz župan. Hlapec, v luknjo ž njim čez noč, jutri mu naredim potni list do Ljubljane.“

In tako se je zgodilo. Kruhovič je prišel v družbi briča in s strganimi hlačami v Ljubljano nazaj mnogo hitreje, kakor je bil odšel.

Kako se mu je godilo, ko je drugič iskal službe po Kranjskem in Goriškem, bomo morda še poročali.

Rešpehtarjova kuharica.

Ta zadenj bart sem pa spet v sršenov meh dregnila z mojim plavšanjem; koker ose so se spustle vse tiste frave in ledik frajlce vame, per kterih sem bla kdej v konduccion al pa k' se jim je zdej kej takga zgodlo. Jest sem pa vsako tako zudringliharco prov kratko obfertigvala, zato, k' jest nisem nobenga imena povedala; če pa vse to, kar sem pravla, na vse te paše, nej pa same gor gledajo, jest nisem za to, de b' me vsaka frava al frajca avsmohala. O, jest imam tud jezik, če očem, mi še šte-

diran dohtar na konc ne pride.

Pa glih zavolj tega, k' sem toko bekantna, koj lahko službo dobim. Komej sem tam avstretala, je že peršla cu-bringarca k' men, če čem se vdinjat per enem prov fajna

gospod. Zakaj pa ne — pravim —, če je belj fajn, ljubš mi je, h kak ordnar familji toko ne grem. Pa sem šla po dinstmana, de mi je nesel moj kufer in koj sva zglihala, še are mi ni blo treba pustit, sem kar tam ostala.

Ta familja je pa res prav nobelj; toko fajn je vse, de se človek boji s štifletelnam na biksan poden stopit. Familja ni velika, par majhnih otrok, frava in gospod; tode potlej pridemo mi tinstboti: nejprej jest oberkuharca, za mano hišna al cofa, polej za vsakga otroka po dve pestrne in za ta malga ena ama in ena dekla, toko, da nas je vseh skep tolk, de smo ena drugi na pot; če pa frava al gospod očjo kterga kam poslat, s' morjo enga dinstmana vzet zato, k' me nimamo nikol cajta za kam iti.

„To morjo gospod strašno psoldengo imet,“ sem si mislila, k' sem peršla k hiš, „de morjo vse to avsholtat.“

Pa res, mislite, de je kej malga? Vsak teden skor pernese mojskra en nov židan gvant, desglj imata frava in cofa ta najlepš cajt, ga same naredit; vsak večer gredo h kak untergolteng, al v tejater, al pa v čitalno al kazino, kaj jest vem, kam, in vselej toko napucan, koker de b' šli na ofcet. Gospod pa rajfajo ta najbelj fajn cigare in če so ke v kakšni družni s fravo, pa morjo na zadnje še tiste putelje na mizo permarširat. Kvartir pa imamo v prvem štuk za nejmenj 450 gld.

To rečem, jest sem koj imela strašen rešpeht pred tem gospodom in fravo, k' toko nobelj dajó; že imajo, sem si mislila, zastonj jim nobeden nič ne dá in tud mende nič ne jemljo. K' sem se pa enkrat prot Lizi pobahala, per koko bogatih ldeh de služim, se mi je posmevala in rekla: „Prava reč! Gospod je en pjontar in ima okol en tavžent goldinarjev psoldenge; to lohka ponuca, če se on in ona oblačta v medropolan in jesta vsak dan župo in meso, pa družga nič, in če zvečer frava kofe iz ječmena s siropam pijo, gospod pa eno kratko za 2 kr. zvečer skadé, želodec pa troštajo s tem, de fravo gledajo. Moj gospod, to t' povem, ima čez podrug tavžent na let, pa nam gre vseglj med cajtam sem in ke trda. Z enem tavžentam se ne more prov nič avfhavat v Ibljan.“

„Tok koko pa polej tribajo? En tavžent gre per nas v treh mescih, posebno če s' frava kakšen židan balgvant napravijo, k' jim ga po tri mojskre curihtajo.“

„No, boš že vidla,“ je rekla Liza, „bodo kmal cajtek. Le glej, da boš ti tvoj lon vsak mesec sprot dobila, družga nič ne rečem.“

Pa rihtek je Liza vgnila. Na novga leta dan in ta prve dni so zmirej hodil cutrogarji, dinstmani, šušarski in žnidarski lérpobje, polej pa štacunski lérfantje in toko dalej. Vsak je pernesel en cegelc in prašal po gospod al pa po frav in je čakal, toko dolg, de so men frava naročili, de nej nobenga več not ne pstim, al pa rečem, de ni nobenga doma. To je blo cel dan fort naprej in per kosil so bli gospod zmerom ven klican.

Enkrat, k' sem jih spet jest ven poklicala, je stal zunaj en prov frajndleh gospod. „No kaj je?“ so vprašal naš gospod. — „Eno rajtengo sem pernesel za fravo,“ prav ta frajndleh človek, „pa prosim, de b' jo koj plačal, za to, k' je že cel let zapisan.“

Naš gospod pogledajo rajtengo, se zavrté in leté v špajscimer nazaj. K' so vrata pozabil zapret, se je vse ven slišal.

„Na, tle imaš,“ so rekli fravi, „pa plačej! Tri sto goldinarjev za tvoje cunje! Kaj misliš, de bankovce delam al de mi jih škratelj nos? Ali nisem že toko dobil takih rajteng tolk, de me glava boli, če jih pogledam? Tavžent goldinarjev imam geholta, dolžni smo pa trikrat tolk.“

Kaj so frava rekli, se ni slišal, ampak gospod so ven peršli, pa so rekli gunmo fajn možu:

„Nate nazaj rajtengo! Jest jo ne plačam, zato k' jest nisem nič beštelal, le na fravo se držite.“

A toko, — sem s' mislila jest — na tako vižo je že lohka nobelj dajat in ta velko gospodo špilat.

Gospo je tist dan ves cajt glava bolela, jest pa sem vedla, per čem de sem, prosila prec drug dan gospoda za lon in čez štirnajst dni bom pa šla se drgam vdinjat.

Tud Vi se vdinjajte per „Brenceljnu,“ k' je gljeh zdej. Vaš kontroht ven, polej bote pa že še kej slišal od mene. Adijo!

Krišpin Krišpovič.

Namreč ta baron Apfaltrernovič je baronskega poklica in poslankega ali marveč za poslanca silečega se rojenstva. In na tem dvojnem stališču deloma sedečega, deloma stoječega in glasovajočega bom ga jaz nikakor iz hudobnega namena kranjskemu veljnemu občinstvu pokazati davno že zaželjeno toliko priloznost, kolikor priliko vzeti si predrznil.

Da je ta baron Apfaltrernovič baron in deželni in površno še državni poslanec, tega on v prvi vrsti nikakor kriv biti ne more, kajti za prvo je prevzel že njegov oče vso popolno odgovornost, za drugo pa njegovi volilci nemškutarско-velikoposestnega verospoznanstva, izvolivši ga iz svoje srede kot najboljšega svoje vrste iz nje v državnem in deželnem zboru zastopati namenjenega namena; le za tretjo lastnost njegovega značajstva, namreč za nemškutarstvo, se on sam in edini odgovornega po vsi pravici storiti zamore.

Nego ta baron Apfaltrernovič je nemškutar v tistem to besedo popolnoma izzajemajočem pomenu in površno se baron, kar hoče zaznamovati njegovo prihajanje od tistega stanu, čegar predniki so neomejeno dobroto kmetiške roboti nekđaj vživati tim imeli, čim jo tudi po vsi neomejenosti porabiti nikakor in nikdar pozabili, iz česar prihaja, da je ta baron Apfaltrernovič tiste za-sé dobrohotne misli, da stan kmetiško oblečenih in polje ali vinograde obdelajočih prebivalcev ni toliko za družega na svetu, kolikor za to, da dela tlako in plačuje davek, ter spoštuje baronoviče Apfaltrernove značajnosti in jih površno še za svoje poslance voli, kar se pa gospodu baronu Apfaltrernoviču na Gorenjskem nikakor posrečiti hotelo ni.

In za tega pri zadnjih volitvah na Gorenjskem sijajnemu propadu podobnega vspaha voljo on letos v Kranjskem deželnem zboru nič kaj posebno dobre volje biti ne vtegne, — baje misleč si: če ti kmetovalec kratkohlačne in visokočevljaste noše nisi hotel meni dati izvolilne večine glasov, čemu bi jaz tebi kaj olajšalnega privoščiti milost imel?

Vsakemu človeškega mišljenja in naše slovenske dežele poznajoče vednosti vsakakor znano biti neobhodno mora, da je tista postava, katera sili prodajočega, kaj izročujočega ali pogodbo delati hotčega posestnika dotična pisma pri notarju legalisirati, ali bolj razumljivo: postavno veljavna storiti, vzlasti za naše ljudstvo kmetiškega poklica tim z mnogovrstnimi sitnosti, čim z zgubo časa in velikimi, sicer nepotrebni stroški zvezana. Kranjski deželni zbor je, spoznavši to in usmilivši se že tako preveč tlačnega kmetovalskega stanú, sklepal obrniti se do ministerstva s ta jarm kmetu odvzeti namenjeno prošnjo; pri sklepanji so vsi, celó dr. Razlagovič, kateri po doslednosti od gorenjskih volilcev za novo leto poslani mu

zaupnice nezaupnega zapopadka zdaj več ne sme imeti poslanske veljave in glasovalne pravice v kranjskem deželnem zboru, ustmene glasovali za to prošnjo, le edini sami baron Apfaltrernovič je oddal svoj glas zoper to kmetiškiemu prebivalstvu dobro hotečo prošnjo in sicer, dasiravno on ni notárskega, iz te postave dobiček nabirajočega poklica.

Za tega kmetu tako nasprotno dobrohotnega glasovanja voljo se je vrednega storil, da ga kmetiško prebivalstvo zapisati v zlato knjigo na prvo stran se podvizati hiti, da ga potem pri prvi priložnosti z vso silo za poslanca svojega voliti ne zamudi, ter ga pošlje s popolnim pooblastenjem ljudskega zastopanja tje v kah deželni ali državni zbor, kjer muh ni in kjer so sami taki baroni njegovega slavnega rodo- in ljudoljubja. Ampak takega baronoviča tista slavna policija nikakor ne opazuje in njegovega ljudstvo dražečega glasovanja ne konfiscira, med tem ko komaj čaka, da bi zgrabila tega „Arenceljna,“ če bi seji le količkaj navaren zdel, kar pa nikdar in nikomur koli zabraniti ni v stanu, da si ga naročiti hiti, kedarkoli, za kolikor časa koli in kamorkoli se mu poljubiti vtegne, posebno zdaj, ko se v novo leto stopiti nikakor nismo premissljevatvi poguma imeli.

Praktično razlaganje sv. pisma.

Bilo je v neki gostilnici, v kateri je sedel mirno pri svojem maslicu čvrst bogoslovec, potovajoč na dom. Pri drugi mizi sedelo je več mladih fantalinov, kateri so kmalu spoznali, kakega stanu je tujec, in začeli na moč zabavljati čez „farje“ in njihove prijatelje Staroslovence. Toda vse zabavljanje se bogoslovca ne prime, on se drži kakor da bi ničesar ne slišal. Ta neobčutljivost razjezi nekega posebno zabavljajočega liberalskega fantalina, stopi k bogoslovcu in reče:

„Vi ste gotovo človek, ki se ravna po pravilih sv. pisma?“

„Mislim, da sem in si prizadevam biti,“ je miren odgovor.

„Vam je toraj znan ta izrek: „Če te kdo vdari na desno, pomoli mu še levo lice?““ Pri teh besedah mu založi eno preko ušes, da je kar donelo, in med fantalini nastane strašen smeh.

Naš bogoslovec ne reče na to nič, marveč plača in gre iz gostilnice. Nekaj drugih gostov pa, ki so bili pri drugih mizah, se jezi in ko fantalini odidejo, grede tudi ti za njimi.

Ne daleč od gostilnice pa zagledajo nekoga na tleh, ktereга drug prav krepko brca in z zausnicami blagodarno ometava. Ko priskočijo, zagledajo bogoslovca.

„Kako pa je to? Kaj počenjate?“ ga prašajo.

„Kakor ta gospod prej meni, tako jaz zdaj njemu razlagam izreke sv. pisma. Po vrsti sem mu razložil sledeče: „Kedar se postite, ne nosite žalostnih oblačil, da tega ves svet ne vé“ — zato sem ga počakal tu v samoti in temi; „S kakoršno mero vi merite, s tako bode vam merjeno“ in „Kar boste tu dobrega storili, se vam bo z obrestmi povračevalo.“ Ravno sem mu razlagal obresti, ko ste vi prišli.“

„Dobro, dobro, tak poduk je koristen,“ doni iz vseh ust, liberalen fantalin pa se tiho odplazi.

Zastavica.

Zakaj je po volitvah navadno vse tiho?

Zato, ker so ljudje svoje glasove oddali.

Zaupnica.

Prečastiti gospod dr. Razlag!

Ko so Vas podpisani volili za svojega zastopnika v deželni zbor Kranjski, Vas sicer niso poznali, toda vedeli so že, da ste na svetu in precej velika oseba in da morete za-nje veliko storiti, ako je Vaša volja.

In res, pokazali ste, da si najlepšega zastopnika v Vaši osebi nismo zbrali. Po lastnih skušnjah za gospodom Derbičem sicer ne vemo prav na sebi, kaj je slab zastopnik, pač pa na priliko na Dolenjcih, ktere zastopa oče Zagorec. Vi bi nam bili lahko veliko škodovali, ako bi bila Vaša volja; skočili bi bili lahko koj v nemčurski tabor, malikovali proklete grablje in stavili take predloge, ki ne bi bili nikomur koristni, marveč naravnost škodljivi Vašim volilcem, kajti ključavnice do vaših ust nimamo in Vas ne na vrvi privezanega, da bi Vas nazaj potegnili, kedar bi hoteli iti nam v škodo. Tudi bi bili lahko predlagali, da se nam naloži veči davek in trdili, da je ta premajhen, ker ga Vi nikakor ne čutite.

Vse to in še mnogo drugega hudega bi bili lahko storili nam, a tega niste in zato Vam moramo biti hvaležni. Res, da dobrega nič od Vas ne vemo, vsaj nismo nikakor čutili dobrot Vašega zastopanja, toda dobro je že, da nam niste hujega naklonili, kakor da ste zdaj z nemškutarji in licalci potegnili, za kar pa mi nismo nikakor odgovorni. Odstopiti Vam pa ni treba od poslanstva, mi smo že tako trdni, da tudi Vas še prenesemo. Saj imajo nekteri še slabše poslance v zborih.

Zdravi bodite!

Gorenjski volilci.

Ponižno vprašanje.

Po postavi je zapovedano, ob času živinske kuge, mačke, peteline, kokoši in druge domače živali zapirati, zajce, lesjake, volkove, jelene, jazbece, medvede itd. pobijati, da se brani razširjanju kuge.

Podpisani, ki so ta ukaz brali in si ga tolmačijo po besedah, stavijo do dotičnih okrajnih glavarstev vprašanje, ali velja to tudi njim, ali se mora postava tudi nad njimi spolnovati, ali ne?

Vsi tisti, ki se pišejo:

Zajec, Petelin, Volk, Kozel, Maček,
Lesjak, Medved, Jazbec, Jelen,
Dihur itd.

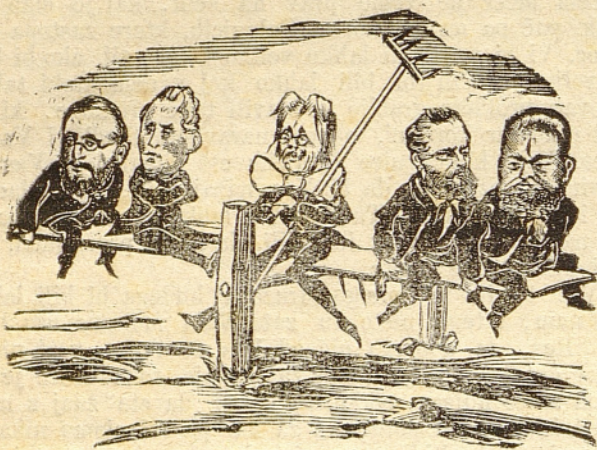
Varnost v Ljubljani.

Zginil je okoli 26 let star človek kateri je šel zvečer ob desetih iz kazine proti svojemu domu v gosposkih ulicah in tje ni prišel ne tisti večer in tudi pozneje ne. Policija, kakor navadno, ni mogla najti nobenega sledu o njem in tako se je mislilo, da je najbrže v Ljubljano skočil. Kako pa se mestni pometachi čudijo, ko pometajoči v sredi „zvezde“ zapazijo kopic cilindra, ki je iz blata mola! Z velikim trdom izlečejo za cilindram žalibog že mrtvega onega človeka, ki se je pogrešal. Zdaj je bilo vse jasno; mladeneč se je bil v sredi „zvezde“ (Sternallee) do kopicila cilindra v blato pogreznil.

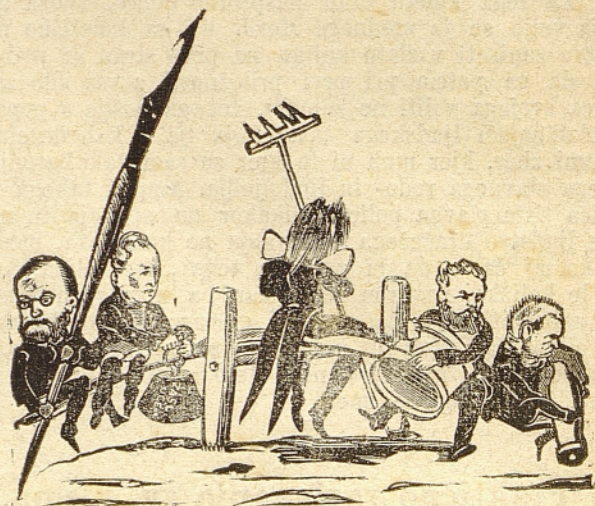

Kako smo se Slovenci „guncali.“

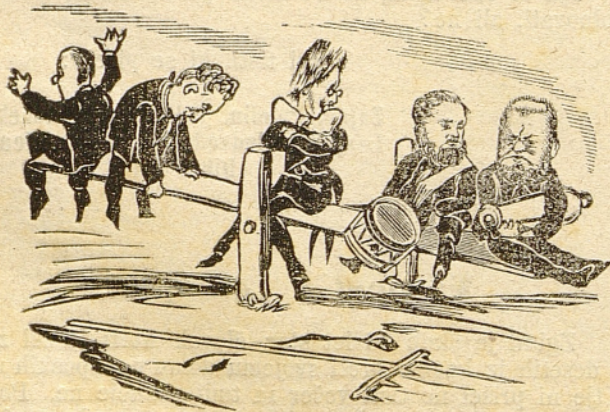
(Spominj na zadnje volitve.)

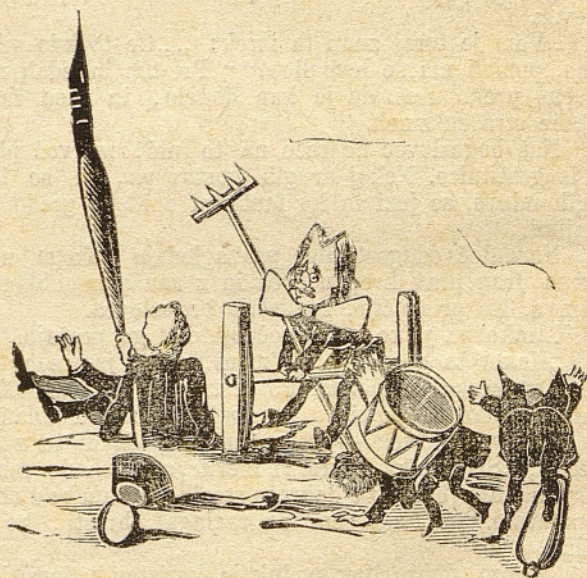
Tako je bilo, ko smo bili še zedinjeni. Deska se ni ganila, naj je v sredi sedeči nemškutar si prizadeval še toliko, da bi jo nagnil na stran in tako vrgel tega ali onega na tla. Takrat bili smo trdni in se lahko zverali po deski, kolikor nam ljubo.

Zdaj tudi „stari“, da bi ne obviseli v zraku, obtežijo svojo stran; za sluge in (jekleno) pero, to je tako težko, da se tudi oni konec deske pripogne. Vsak si z vso močjo prizadeva, da bi ne zletel v „luft.“ Nemškutar pa sedi v sredi mirno in se opira na svoje grablje.

To pa Zarniku, ki se na vso moč rad „gunca,“ in njegovemu tovaršu Vošnjaku ni bilo po volji. Hoteča biti težja, naložita si težo, prvi vzame pod pazduho kanon („Slov. Narod“), drugi v naročje svoj boben. Tako se deska nagne in v sredi sedeči nemškutar se radovoljno smeje.

Na! Zdaj smo pa na tleh! Deska preobložena se zlomi in vse, zasluge, boben, kanon in pero z lastniki vred je na tleh. Nemškutar pa se je vjel na „štango,“ ki je desko držala, in se smeje. Njemu se ni nič zgodilo, on je prišel na konja.

Dalje v prilogi.

Dobrote proste hrane po hišah.

(Resnična, pa ne prav prijetna povest iz dijaškega življenja.)

Janez Močnik je prav bistra glava; v domači šoli kaže nenavadno pridnost in lepo obnašanje, tako da učitelj starišem svetuje, Janeza poslati v mesto v šolo.

Toda starši so revni, gotovega denarja se pri njih celo leto skup ne vidi pet goldinarjev, pa še to gre vse proti za sol in zabelo. Davkov ne plačujejo nič, ker nimajo nobenega posestva. Vendar jih veseli, da je Janez tako priden in prvi v šoli, toraj bi na vso moč radi, da bi si Janez naprej pomagal. Pa kako?

Gredó k gospodu učitelju, kaplanu, fajmoštru s ponižno prošnjo, da bi kaj pomagali in gospod fajmošter se spomnijo, da imajo v mestu par znancev, kateri bi morda Janezu prosto hrano dali ali vsaj zanj kje prosili. Sami obljubijo tu pa tam kak krajcar in kako suknjo in dajo očetu Janezevemu pismo do svojega prijatelja v mestu.

Oče se napoti z Janezem v mesto, poišče prijatelja fajmoštrovega in mu dá pismo. Gospod ga odpre, prebere in pravi:

„Dobro! Jaz dam vašemu sinu en dan v tednu hrano o poldan; dobite mu še šest dni, potem je dobro.“

Oče se praska za ušesi.

„Kje pa bi dobil še za teh šest dni, ker nikogar ne poznam?“

„No, le čakajte, vam bom zapisal nekaj imen. Tam se oglasite, in recite, da pri meni ima že en dan.“

Gospod zgine in prinese kmalu očetu list, kterega mu izroči.

„Saj zna vaš sin brati,“ pravi, „poiščite zapisane hiše in potem, če dobite, naj vaš sin k meni hodi v pondeljek.“

Oče in sin se zahvalita in z velikim trudom najdeta vse gospode, ki so bili zapisani, in čeravno vsak ne obljubi, naznani vsaj družega, do kterega se je očetu s sinom, kteremu je dal učitelj najboljšo spričevalo, obrniti.

Pot je srečno končana, oče in sin sta lačna in se podasta v krčmo, kjer pijeta maslec vina, pa jesta klobaso in hlebec kruha. Stanovanje oče tudi dobi in tako se vrmeta domu, kjer ju je mati že s težkim srcem in mlečno kašo pričakovala. Vesela sliši, da se je vse po sreči izšlo, in zdaj se začne pripravljati za odhod Janeza v mesto. Mati dá svoji zadnji lepi erjuhi in svojo jopo, da naredi vaščanski krojač Janezu suknjo iz nje; potem še par srajc in nekega jutra odrine Janez z očetom v mesto; oče nese večo, Janez pa manjšo culo, v kterih je vse, kar je materna skrb za Janeza napraviti mogla.

Janez pride v mesto k gospodinjji, oče ga vpiše v šolo in pusti tam zagotovivši ga, da mu bodo mati po potovki pošiljali vsak teden hlebec črnega kruha, in Janezu se zdi, da je dobro preskrbljen. To se zdi tudi starišem.

Janez začne hoditi v šolo in pride v pondeljek k g. A. opoldne na kosilo.

V pondeljek imamo pri nas ješprenj s kislim zeljem,“ pravi kuharica in mu postavi dve skledici na mizo.

„A, dobro,“ si misli Janez, „to jaz ravno rad jem.“ Spravi se čez skledici in kmalo je po kosilu.

Drug dan gre v drugo hišo. Kuharica mu pokaže mizico v kotu kuhinje in pravi:

„V torek je pri nas ješprenjček s kislim zeljem,“ ter postavi dva krožnika pred njega; na zelju je videti malo mesa.

„No, no, bo že,“ pravi Janez sam pri sebi: „včeraj je bilo sicer ravno to, pa nič ne dé, kaj dobrega se večkrat rado jé.“

Zmeša vse skup in pokosi ter gre, pa poti se mu že trebuh malo napihuje.

V sredo gre k gospodu C. Ta ga pelje v kuhinjo in reče kuharici:

„Tu imaš novega rejenca, Neža! Le skrbi, da mi ga boš dobro pitala.“

„No, prav je. Danes kakor v sredo sploh je pri nas nekaj, česar je že gotove navajen, — ješprenjček na župi in kislo zelje k mesu. Le vsede naj se.“

Janez se vsede in kuharica mu postavi dva krožnika na mizo; začne zajemati, pa mu ne gre prav rado doli in ko bi ne bilo na zelju misli mesa, bi se mu bil že gotovo vstavil. Odhajajoč mrmra: „No, danes bi bil pa že rajši kaj družega imel. Bo pa jutro bolje, jutro grem k bogatemu trgovcu D.“

Bogat trgovec D. izroči Janeza hlapcu rekoč: „Miha tu imaš novega tovariša. Le glej, da mu pri jedi vsega ne sneš.“

Miha ga pelje v kuhinjo, mu postavi omahljiv stol k mizi in reče:

„Kuharica, eden več, zapomnite si. Zdaj nas bo jedlo eno kopo.“

Kuharica nekaj godrnja in meče rene po ognjišču, potem pa prinese na mizo skledo, v kateri je — ješprenjček in drugo, v kateri je — kislo zelje.

„Jaz to prav rad skup mešam,“ pravi hlapec in jame jemati oboje na svoj krožnik. „No, ne boj se fanté, le loti se, saj je to prav domača jed, ktero imamo mi družina tukaj vsak četrtek.“ Tako opominja Miha Janeza, videč, da se obotavlja vzeti.

Janez vzame najprej malo ješprenjčka, ga pokusi, pa že tretjo žlico komaj izprazni, potem vzame zelja zraven in zmeša oboje, toda že pri četrth žlici začne počivati, ker mu jed ne gre gladko doli.

„Le jej, fanté,“ ga sili hlapec, „nič se ne boj, če zmanjka, bomo pa še dobili, saj ima kuharica še dosti.“

Toda vse to nič ne pomaga, Janezu se je jed popolnoma vprla. „Zahvalim, imam že dosti,“ pravi, vstane in gre.

„Ta je pa špičast, ta!“ pravi kuharica, ko je odšel.

„Jedel je, kolikor vrabec,“ pravi hlapec, „toda morda ga je sram. Študenti so boječi. Se bo že privadil.“

Janez pa se doma znosi nad črnim hlebom, po očetu mu puščenim.

V petek poda se k meščanski rodovini. Gospa ga prav radovoljno sprejme in pelje k mizi, kjer sedi že dvoje na pol odrašenih hčer in kake tri leta star fantek, ki pa ni nikdar pri miru in pozdravi novinca s tem, da mu vrže nekaj svojih igrač v obraz. Veča sestra skoči k fantku, mu vzame, kar je imel, iz roke in reče:

„Ne smeš, Žanček, ta gospodek je tudi lačen, bo tudi ješprenjček in kislo zelje jedel danes, ko je petek. Ali se ti nič ne smili?“

Janezu stane tema pred očmi tako, da komaj vidi, gospoda, ki pride in se vsede na prvo mesto.

„A, naš študent! Da, da, v petek, res je. Da mu ne boste nagajali, otroci, to vam povem. Vzemite, študent, ali pa, Fani, daj mu ti na krožnik, ker ne more seči tako daleč.“

Gospa mu naloži na krožnik ješprenjčka in vpraša, če hoče tudi zelja zraven.

„Se ve da, se ve,“ pravi gospod, „to je kmečka jed, jaz jo imam prav rad, le daj mu, Fani.“

Janez si ne upa ugovarjati in dobi na svoj krožnik zmesi zelja in ješprenjčka, kar je nanj šlo. Zajame in nese žlico k ustim, pa vidi se mu, da mu nič kaj ne diši. Sili se in sili, a kar ne gre, ne gre; Janez je v strašni zadregi. Vse višnjevo mu postaja pred očmi in sprehajati ga začne zelena barva.

„Ali vam je slabo?“ vpraša ga gospa, zapazivši to.

„Na, vidiš Žani, ti si vdaril gospoda,“ prične starejša sestra, „zdaj ga pa boli, da ne more jesti. Mama, Žani mu je prej vse igrače v glavo zagnal.“

„Ali vas res kaj boli?“ vpraša gospa.

„Ne, ne,“ odgovarja Janez v zadregi, „ne, ni to. Danes v šoli — je bilo soparno, pa me je že zjutraj glava bolela.“

Idite domu v posteljo,“ reče gospod, „če človeka glava boli, mu res nobena jed ne diši.“

Janez gre na dom, tam se spravi nad svoj hlebec črnega kruha, toda tudi ta mu ne diši, ker se vedno le kislega zelja in ješprenjčka spominja.

Pride sobota. Za ta dan ima hrano v nekem zavodu. Lačen do pretrganja in vendar brez pravega poželjenja se poda opoldne tje. V kuhinji se mu odkaže prostor. Kuharica mu postavi na mizo skledico in pravi:

„Pri nas je vsako soboto ješprenjček s kislim zeljem. Ker vem, da boš kot kmečkih staršev sin jedel najrajši oboje skup zmešano —“

„Oh, kuharica, ali nimate nič drugega,“ jo vstavi Janez bled, a odločno.

„Kaj? zbirati si hoče tak, ki zastoj je? No, no, bom pa gospodu povedala, le čakaj!“

Pri teh besedah teče kuharica v jedilno sobo, Janez pa iz kuhinje in iz hiše domu, kjer brusi zobe nad zadnjim kosom trdega črnega kruha. „Do jutri bom že prestal — si misli — jutri je nedelja, menda vsaj ne bo zopet —“

V nedeljo mu je obljubljeno pri baronu N. Baron mu je rekel, da bo pri družini kosil. Kuharici je že naznanjen in ko pride, mu reče:

„Le tje-le v našo sobo. Anka, na, nesi na mizo ješprenjček na župi in potem pridi še po kislo zeljo.“

Da bi vi vedeli, kako se naš Janez pri teh besedah urno obrne in kako beži doli po stopnicah! Ne zmeni se za klic kuharice, ne za strežaja, kateri ga hoče vstaviti, timveč kakor pušica šine iz hiše, hiti v svoje stanovanje in od tam naravnost domu k starišem.

Ti se ravno pri večerji pogovarjajo, kako se li Janezu godi in da se je moral že nekaj naučiti, ko Janez, truden kakor mlatič, stopi v hišo in popolnoma oslavljen sede k mizi.

„Kaj pa je to, Janez?“ prša oče zavzet. „Čemu si prišel domu?“

„Oh, lačen sem, lačen,“ toži Janez, „dajte mi jesti, potem bom govoril.“

„Jesti?“ vpraša mati. „Zdaj nimam drugega, kakor črn kruh; pač, pač, opoldne je ostalo malo ješprenjčka in kislega zelja.“

Janez si zatisne ušesa in kriči na vso moč:

„Ne, ne, nočem mati, rajši grem lačen spat. Če ni drugega, malo kruha, če je prav plesnjiv, le ješprenjčka in kislega zelja ne.“

„Kako je to?“ vpraša oče. „Si so mar v mestu že preobjedel?“

„Ne, ne, poslušajte me, vam bom vse povedal, potlej pa naredite z mano, kar hočete.“

Janez pripoveduje zdaj, kako se mu je v mestu godilo in kako se mu je pristudil vedni ješprenjček in kislo zelje. Oče in mati majeta z glavo, pa na zadnje sprevidita, da ob samem ješprenjčku in kislem zelju bi Janez res ne mogel živeti, zato se podasta njegovi želji, da rajši doma ostane in bo to, kar je rojen. Vendar se čez nekaj časa najde kovač, kateri ga vzame za učenca; tam je sicer mnogo trpel, a živel ni ob samem ješprenju in kislem zelju, se izučil in zdaj je zelo obrajtan kovač v svojem kraju in ima vedno dosti dela.

Ješprenjčka pa in kislega zelja skup še dandanes ne more videti in o dobroti proste hrane po hišah mu ne smeš govoriti, ker precej se ozira po težkem kladvu.

Prizori pred sodnijo.

Sodnik: Ali ste bili že kdaj kaznovani?

Zatoženec: Enkrat, pa ni bilo vse skup nič vredno.

Sodnik: Zarad česa ste bili kaznovani?

Zatoženec: Zavoljo dobrovoljnosti in usmiljenosti.

Sodnik: Kako to?

Zatoženec: I no, na samotni poti srečal sem nekega starčeka, kateri je nesel zaklanega prešička v košu. Možiček je jako stokal, ker je bila teža prevelika. Jaz pristopim, mu vzamem koš iz rame in ga naložim sebi na ramo.

Sodnik: Pa to ni šlo tako gladko, kakor vi pravite. Kaj ste storili možu?

Zatoženec: Kaj sem storil? Ničesar drugega, kakor da sem ga položil na tla, toda le iz usmiljenja, da si malo počije, ker je bil zelo spehan.

Sodnik: Vi ste ga vrgli ob tla in sicer tako trdo, da je bil revež si roko zlomil.

Zatoženec: Tega mu jaz nisem vkazal.

Sodnik: Potem ste odnesli prešička, in ga prodali. Zakaj ga niste nesli možu nazaj?

Zatoženec: Ga nisem poznal in imena mi ni povedal. Tudi sem jako pozabljiv, imam slabo glavo.

Sodnik: Že dobro! Veste, zakaj zdaj tu stojite?

Zatoženec: Zavoljo dobrega srca in ker sem tako na vso moč občutljiv.

Sodnik: Zavoljo mehkega srca in občutljivosti? Toraj ste zavoljo teh dveh lastnosti vlomili v zaprt hram in tam vkradli precej denarja in obleke, kolikor ste je mogli nesti sabo?

Zatoženec: Gotovo gospod sodnik. Čujte! Moj prijatelj in tovariš mi je pravil, da ima Štefančič toliko in toliko denarja v hramu skritega. Štefančič se mi jame smiliti, ker se mu je pri tolikem denarju bati tatov ali še celo tolovajev in ne more nikdar dobro spat. Moje mehko srce pa ne more videti človeka, da bi trpel, toraj sem ga hotel rešiti skrbi, drugo vam je znano.

Sodnik: Aha! Pa ste tudi še obleko sabo vzeli.

Zatoženec: Zarad prevelike občutljivosti. Jaz sem namreč neznan občutljiv zoper mrz, tako so tudi drugi in tem sem hotel pomagati do obleke, koja je nepotrebno v škrinji ležala.

Sodnik: Kako blag človek ste! Škoda res za vas, da boste morali od danes naprej pet let odločeni od svetla premišljevatih nevhvaležnost postave za taka blaga dela.

* * *

Sodnik: Zatoženec, obdolženi ste, da ste imenovali vašega župana „osla“ Kaj pravite k temu?

Zatoženec: I, kaj bom rekel! Naj govori župan.

Sodnik: Župan, ali ni tako?

Župan: Tako je, „osel“ mi je rekel, tu so priče, ki so to slišale.

Sodnik: Prva priča, Janez Kisličar, govorite, kako je bilo.

Priča: Bilo nas je več v krčmi. Vino nam gre v glavo, začnemo se prepirati to in uno, ta pravi to, oni to, župan tudi nekaj; naenkrat pa skoči ta zatoženec tukaj kviško in pravi: „Jaz stavim, da je med nami eden osel.“

Sodnik: Ali ni rekel: „Župan je osel?“

Priča: Tega ni rekel.

Župan (jezen): Rekel ni, toda prašajte vse priče, če niso vedile, da ta beseda ne more na nikogar drugega leteti, kakor na-me. Ni bilo nikogar drugega tacega med nami.

(Na to splošen smeh. Sodnik razsodi, da mora župan dokazati, da ni mogel nobeden drug med vsemi nazočimi biti, kateri bi bil ta priimek zaslužil, kakor gospod župan, in sodba je končana.)

Sodnik: Vi ste obdolženi, Gašper, da ste Matevžu prodali konja, kateri je jako muhast in se vstavi na poti, in noče naprej. To so napake pri konji, ktere ovržejo veljavnost kupa.

Zatoženec: To ne bo res, ne konj, ampak Matevž je muhast. Zakaj si pa on vpiči v glavo, da mora konj ravno takrat, kedar noče, naprej iti? Potlej je pa še nekaj. Jaz sem namreč imel nalogo, voziti sodnijske komisije po deželi in mladi gospodje so se sredi pota vstavljali, če se je prikazalo kaka zalo dekle, ali če smo prišli memo kakega farovža ali županovega pohištva. Ker smo pa večkrat prav dolgo časa tam postajali, se je konj navadil dolgih in gostih postaj in kaj moram jaz zato?

Sodnik: Veste kaj, Matevž, odslej boste vi vozili sodnijske komisije. Le obdržite konja.

Dnevne novice.

— Dr. Zarnik se je, kakor večkrat že, vsedel včeraj zopet na svojega „parade-šimeljna“, ktere ga je krstil „slovenski jezik.“ Toda ta konj je svojeglaven in muhast, ne trpi vsacega na sebi in tudi dr. Zarnika je že parkrat iz sebe vrgel. Tako se je tudi včeraj zgodilo; komaj je dr. Zarnik prijahal z njim v svojo pisarno, že je ležal na tleh in potem se je moral vnesti na nemškega konja, ktere ga v svoji pisarni navadno jaha.

— V bistriškem okraju na Notranjskem je počil glas, da ima znani gosp. Podboj priti tje doli. Vsled tega so prebivalci precej vložili prošnjo do ministerstva za izdaten odpust davka, ker se boje — lakote.

— Na ulici prosi nekdo narodnjaka starega jedra, da bi mu dal ognja za smodko. „Kake politične vere ste?“ vpraša ga prošeni. — „Jaz sem mlado-liberalec in dopisnik več liberalnih listov,“ je odgovor. — „Po tem mi je žal, da si vam ne upam dati ognja.“ — „Zakaj ne?“ vpraša oni razdražen. — „Ker je prepovedano, blizo lahko vnamejočih se stvari, kakor je n. pr. slama, šariti z ognjem. Vrh tega vaša glava gotovo ni zavarovana proti ognju.“ Govori in gre.

„Brencejl“ piše:

Gosp. J. R. Pravo ste zadeli, ko ste storili „Brencejlna“ delničarja banke „Slovenije“, podarivši mu delnico. To je bila izvrstna misel, hvala presrečna Vam za to! Le škoda, da je dandanes tako malo takih, katerim bi prišle enake misli, pred Vami ni „Brencejl“ jih zapazil še pri nikomar. Je pa tudi še enkrat tako moški, kar je delničar, precej se je šel v zrcalo gledat, kako se mu podá nova čast. Bog daj še komu enako izvrstne misli, kakor Vam, potem bo tudi „Brencejl“ poln muh. Vi ste res vganili, kje „Brencejlna“ čelvelj tišči. Hvala Vam najiskrenejša!

Gosp. R. Hvala za poslano! Kakor vidite, porabljeno, le v drugi obliki, da se bolj obče razumno in za posameznega manj občutljivo vidi.

Gosp. dopisniku iz L. Vaš dopis, dasiravno zidan na jedrnatih in zdravih mislih, bi bil vendar-le malo predolg za podpis podobi. Vrh tega je s podobami velik križ; navadno se na Dunaji tako dolgo izdelujejo, da postanejo že stare in so se dogodbe že skoro pozabile. Tako n. pr. so bile podobe, ki jih vidite v tem listu natisnjene, naročene že pred dobrim mescem, došle pa so še le zdaj in veljajo — čez 50 gld.! Ali ni to strašno? — Brez podobe bi pa Vaša misel morda ne bila razumljiva. Iz teh vzrokov se je moral Vaš dopis položiti na stran, zarad česar ne bodite hudi na „Brencejlna.“

Več gg. naročnikom. Za odgovore na vprašanje zarad naročnine tukaj ni prostora; se bomo pismeno zmenili.

Opazka. Nekteri gospodje naročniki, katerim je bil poslan „Ričet iz Žabjeka“, so pri ponovljenji naročnine čisto pozabili na malenkost 30 kr. Ker je znesek premajhen in pozabljivcev mnogo, se ne more vsakemu pismeno naznaniti, ki še ni plačal „Ričeta“, a naročnino že poslal. Zatoraj naj blagovoljno vsak izpraša svojo vest, da izve, kako je, in potem naj pošlje prilično oni znesek z novo naročnino, a ne, da bi vnovič pozabil. Naredi naj si vozal na — nosu, da se bo lože spomnil.

In tako smo dokončali V. leto „Brencejlnovega“ nemškutarjem in drugim neródnim ljudem na kljub izhajanja, nego mi, kar nas je narodno mislečih, se stopiti v VI. leto nikakor premissljevaty ne vtegnemo.

Stopimo!

Vkljub podraženja vseh „Brencejlno“ za toliko potrebno, kolikor koristno nemškutarjem in drugim neródnim ljudem okrog ušes brenčanje in kri izpijanje neobhodno potrebnih stvari nismo cene lista ne za vinar povikšati sklenili, mar- in timveč ostali smo pri starem, namreč zahtevamo

za celo leto le 3 gold. — kr.

za pol leta le 1 „ 50 „

za četrto leta le — „ 80 „;

kar nikomar nikdar in nikakorkoli braniti v stanu ni, naročiti si tega „Brencejlna“, kedarkoli, za kolikor časa koli in kamor koli se m poljubiti na misel priti vtegne.

„Brencejl.“

Nove Iznajdbe.

A. V dunajski razstavi sem jaz videl tako mašino za tisk časnikov, da sem se res čudil človeški umetnosti. Na eni strani namreč se vlaga beli papir, na drugi pa lete že popolnoma zgibljeni listi ven.

B. To vse ni še nič proti temu, kar sem videl jaz. Bila je mašina za tisk slovovenskih listov. Na eni strani so se vlagale bele pole, na drugi pa je že prišel ven — urednik po briču na Žabjek gnan.

Duševna zmožnost.

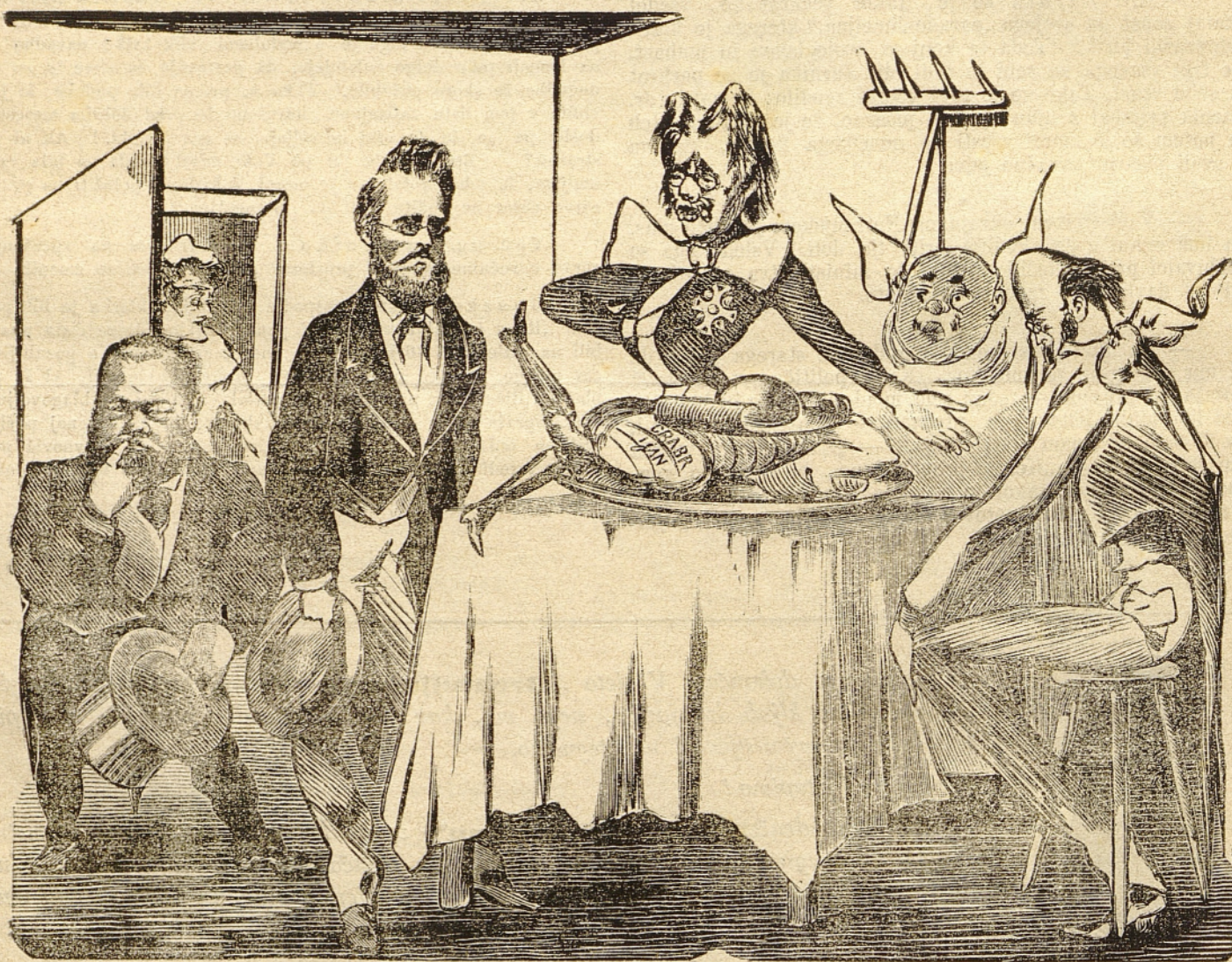
A. Ali je to mogoče, kar se piše o rimskem vojskovođji Cézarju, da je bil v stanu ob lenem misliti, brati, narekovati in sam pisati?

B. Zakaj ne bi bilo? Saj vidiš, da so še dandanes ljudje na svetu, ki vse to delajo, in kar je še več — brez glave.

A. Kje so taki ljudje?

B. Pri „Slov. Narodu“ in pri nekterih veliko-nemških in nemčurskih časnikih.

Večerja sprave.

Dr. Razlag: Slišal sem, da ste spekli prav dobrega zajca iz Vipave —

Dežman: Prosim slobodno, le vsedite se! Ta zajec naj bo znamenje zveze med nami in vami,

Dr. Zarnik: Naj bo! Jaz sem tako pečenko že od nekđaj obrajtal in tudi zdaj me je privabil duh. Dovolite, da se vsedem. Oče Zagorec si doli tudi že prste ližejo.